இந்திக்கு இங்கே இடமில்லை!

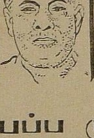
அறிஞர்
அண்ணா

தலைவன்
பதிப்பகம்

இந்திக்கு இங்கே இடமில்லை

அறிஞர் அண்ணா
அவர்களின்
இந்தி எதிர்ப்புத் தீர்மான
சட்டமன்ற முழுப் பேச்சு

தலைவன் பதிப்பகம்

2/46 அம்மையப்ப முதலி தெரு,
ராயப்பேட்டை, சென்னை-14

முதற் பதிப்பு—1968.

விலை 50 காசு

நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-14.

பதிப்புரை

வெடி குண்டு—

துப்பாக்கி—

பீரங்கி—

இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தி, காந்திய நெறியுடையோரின் கண்களில் தவழும் அமைதிக்கு உண்டு.

பூகம்பம், எரிமலே, பெரும் புயல் இவைகளுக்கும் மேற்பட்ட சக்தி, புத்தன் வழி நடப்போரின் வார்த்தைகளுக்கு உண்டு!

ஈட்டி முனேகளுக்கு இல்லாத சக்தி, நாட்டு மக்களின் இதயத்தில் அமர்ந்திருக்கும் தலேவர்களுக்கு உண்டு என்பதைத்தான் அண்மையில் தமிழக சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட—இந்தி ஆதிக்கத்தை வேரொடு கெல்லி எறியும் தீர்மானம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

திருச்சியில் நடைபெற்ற இரண்டாவது மாநில மாநாட்டில், பேரறிஞர் அண்ணு அவர்கள் பேசுகின்ற போது சொன்னுர்: "உரிமைகளேப் பெறுவதற்கு இரண்டு வழிகள் உண்டு. ஒன்று வேட்டு முறை; மற்ரென்று வோட்டு முறை; இதில் முதல் வழியிலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லே; இரண்டாவது வழியான 'வோட்டு' முறையிலேதான் நாம் உரிமைகளேப் பெறவேண்டும். அந்த வழிதான் வெற்றியைத் தரும்" என்ருர்.

'வோட்டு முறை' வெல்லும் என்று 1956-ல் தத்துவ முழக்கமிட்டார் அண்ணு. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அத் தத்துவம் இந்தி ஏகாதிபத்தியக் கோட்டையின் அடிக்கல்லே அசைத்திருக்கிறது.

'இந்தியைக் கட்டாயமாகத் திணிக்கத்தான் போகிருேம், அதுதான் ஆட்சி மொழி! எதிர்ப்போர் என்ன செய்துவிடுவார்கள்' என்று திமிர்வாதம் பேசியவர்கள் இன்று-தமிழக அரசின் தீர்மானத்தை கண்டபிறகு "என்ன செய்வது என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கிருேம்" என்கிருர்கள். இந்தி வெறியர்களுக்கு எந்த முறையில்

சொன்னால் புரியுமோ - அந்த முறையிலே அண்ணாவின் முடிவு அமைந்திருப்பதால் இந்தி வெறியர்கள் ஊமைத் தனமாகக் குமுறுகிறார்கள்.

தமிழன்னையின் மலர் விழிகளிலே எரி கொள்ளியைப் பாய்ச்சுவதுதான் இந்தி ஆட்சிமொழிச் சட்டம்! அதனை எதிர்த்து, சிங்கத்தமிழன் சின்னச்சாமி முதலாக எட்டுத்தங் கங்கள் ரத்தம் சுண்டச் சுண்டத் தீக்குளித்து மாண்டார் களே, அவர்களின் தியாகத்துக்கு தமிழக அரசு செலுத்திய காணிக்கைதான் "இந்தி இனி இல்லை, இல்லை" என்ற தீர் மானம்.

"தமிழ்நாடு எனப் பெயர் சூட்டும் தீர்மானம் வந்த போது முதல் முறையாக மகிழ்ந்தேன், சுயமரியாதைத் திருமணம் செல்லுபடியாகும் சட்ட வடிவத் தீர்மானம் வந்தபோது இரண்டாவது முறையாக மகிழ்ந்தேன், இந்தி எதிர்ப்புத் தீர்மானம் வந்தபோது மூன்றாவது முறையாக உளம் பூரிக்க மகிழ்ந்தேன்" என்று கேட்போர் மெய் சிலிர்க்கக் கூறினார் அண்ணா.

"தமிழகத்தில் இனி எதிலும் இந்தி இல்லை" என்ற தீர் மானத்தை நிறைவேற்றி ஜனவரி 23-ந் தேதியன்று சட்ட மன்றத்தில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசியபோது தன் மூத்த பிள்ளைக்கு—தமிழகத்தின் முதல்வருக்கு தமிழன்னை முத்த மழை பொழிந்த காட்சிதான் அன்று எல்லோரது மனக் கண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீரைத் தேக்கியது.

சட்டமன்றத்தில் நிறைவேறிய தீர்மானத்தையும் அதன்மீது இரண்டு மணி நேரம் அண்ணா அவர்கள் தந்த கருத்துரைகளையும் வரலாறு தன் இதயத்தில் பதித்துக் கொண்டது. அத்தகு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கருத் துரையை—தேன் மழையை—நூல் வடிவாக்கித் தந்துள் ளோம். ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் - இதயத்திலும் இருக்க வேண்டிய நூல் இது.

'தலைவன் பதிப்பக'த்தின், இம் மழைத்துளி முயற்சி- நீங்கள் தரும் ஆதரவின் மூலம்தான் ஊற்று நீரென- ஆற்று வெள்ளமெனப் பெருக்கெடுத்து வளரவேண்டும்.

அன்பன்,

தினகரன்.

இந்திக்கு இங்கே இடமில்லை

பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய திருத்தத் தீர்மானத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு திருத்தம் செய்துகொள்ள பேரவையின் அனுமதியை நான் கோருகிறேன்.

"மொழித் திருத்தச் சட்டத்துடன் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள தீர்மானம் இந்தி பேசாத பகுதி மக்களுக்கு அநீதியையும், சங்கடத்தையும், புதிய பளுவையும் உண்டாக்குகிறபடியால், அந்தத் தீர்மானம் அமுலாக்கப்படக் கூடாது என்பதில் பல அரசியல் கட்சிகளும் ஒருமித்த கருத்து தெரிவித்திருப்பதைக் கவனத்திற் கொண்டு, மத்திய அரசு உடனடியாக அந்தத் தீர்மானத்தை நீக்கி வைத்து, இந்தி பேசாத மக்களுக்குச் சங்கடமும், பளுவும் ஏற்படாத ஒரு முறையை வகுக்க வேண்டுமென்று இந்த மன்றம் வலியுறுத்துகிறது."

என்ற பகுதியுடன் கீழ்க்கண்டவற்றை இணைக்க வேண்டும்—

"மொழிப் பிரச்சினை பற்றி ஆய்ந்தறியவும், மொழிச் சட்டத்துடன் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள தீர்மானத்தால் விளையும் தீங்கை அகற்றும்வழி காணவும், எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களையும் கொண்ட ஒரு மேல்மட்ட மாநாட்டை இந்தியப் பேரரசு கூட்ட வேண்டும் என்று இம்மன்றம் கேட்டுக்கொள்கிறது."

பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய திருத்தத் தீர்மானத்துடன் இந்தத் திருத்தத்தையும் இணைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதைக் குறித்து பேரவை அனுமதி அளிக்கவேண்டும் என்று கோரப்படுகிறது.

(பேரவையின் முழு அனுமதி அளிக்கப்பட்டது.)

முதலமைச்சர் அண்ணு (தொடர்ந்து) ; மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய திருத்தத் தீர்மானத்தோடு புதிதாக இன்று பின்வரும் தீர்மானத் திருத்தத்தையும் இணைத்துக்கொள்ள பேரவையின் அனுமதியைக் கோருகிறேன்.

"தமிழகத்தில் தமிழ் பயிற்சி மொழியாகவும், பாடமொழியாகவும் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் நிர்வாக மொழியாகப் பல்வேறு துறைகளிலும் ஐந்தாண்டுக் காலத்துக்குள் நடைமுறைக்கு வருவதற்கான துரிதமான நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுவது என்று இம்மன்றம் தீர்மானிக்கிறது."

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இத் திருத்தத் தீர்மானத்திற்கு பேரவை அனுமதி அளிக்கிறது.

முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணு (தொடர்ந்து) : இன்றைய தினம் இதுவரையில் பல உறுப்பினர்கள் கலந்துகொண்டு தத்தமது கருத்துக்களை மிகத் தெளிவான முறையில் விளக்கியிருப்பதைக் கேட்டு நான் மிகுந்த பலன் அடைந்திருக்கிறேன் என்பதை முதலிலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதிலும் மொழிப் பிரச்சினையிலே தொடங்கிய விவாதம் வேறு பல பிரச்சினைகளையெல்லாம் உள்ளடக்கியதாக அமைந்திருந்தது.

நமது நண்பர் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசும்போது, "எல்லையற்ற பொறுமை நமக்கு வேண்டும்" என்று முறையில் கூறினர்கள். எல்லையற்ற பொறுமை மட்டுமல்ல என்னைப் பொறுத்தவரையில் தங்கு தடையற்ற நட்பையும் கொடுக்க நான் தயாராக இருக்கிறேன். இந்தத் திருத்தத் தீர்மானத்தின் மூலம் நாங்கள் முன்னலேயே கொண்டிருந்த பிரிவினைத் திட்டத்தை மீண்டும் மறைமுகமாகப் புகுத்த இருக்கிருேம் என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் எடுத்துச் சொன்னர்.

இதை விவாதத்திற்காகப் பயன்படுத்தியிருப்பார்களே யானல், அவருடைய சாமர்த்தியத்தைப் பாராட்டுகிறேன். உண்மையில் அவர் நம்புவதாக இருந்தால் அவருடைய தவருன கருத்தைத் திருத்த விரும்புகிறேன்.

காரணம், எங்களுக்கு உள்ளபடியே பிரிவினையிலே நாட்டம் இருக்குமானல், இந்தக் குழப்பம் வளர்வதற்குத்தான் ஆக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருப்போம். இந்தக் குழப்பத்தைத் தீர்ப் பதற்கு முன்வந்திருக்க மாட்டோம்.

நண்பர் மூக்கையாத் தேவர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன படி, "நாம் பிரிவினை கேட்க வேண்டியதில்லை; அவர்களே பிரித்து விடுவார்கள்' என்ற நிலை வடநாட்டில் இருந்து வருகிறது. அவர் வடநாட்டிற்குச் சென்று பார்த்து வந்த தாகக் கூறினர்.

இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் நாடு பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே நான் இந்தக் க்ாரியத்தைச் செய்கிறேன் என்று கருதுவார்களானல், உள்ளபடி நாடு பிரிவினையாவதற் காக, இந்தக் குழப்பத்தை வளரச் செய்வதில்தான் அக்கறை க்ாட்டியிருப்பேனேயன்றி, குழப்பங்களைத் தீர்ப்பதில் அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒன்று-அவர்கள் பேசும்போது, 'நாடு பிரிவினை யாவதை காங்கிரஸ்காரர்களாகிய நாங்கள் விடமாட்டோம். காங்கிரஸ்காரர்கள் இதைத் தடுத்தே தீருவார்கள்" என்று கூறினர்கள்.

நானே அந்த நிலைக்கு வராதபோது, "வந்தால் தடுத்து நிறுத்துவோம்" என்று கூறுவது சரியல்ல என்பதைத் தெரிவித் துக் கொள்கிறேன்.

ஒன்று நினைவிற்கு வருகிறது ஓர் ஊரிலே கால் இழந்த ஒருவன் 'டோல்கேட்'டிலே இருந்த இடத்திலே உட்கார்ந்து கொண்டு, 'வந்தால் விடமாட்டேன், வந்தால் விடமாட்டேன்' என்று அவ்வழியே செல்லும் வண்டிக்காரர்களைப் பார்த்துக்

கூறிக்கொண்டு இருந்தான் என்று சொல்லுவார்கள். அதைப் போல், 'வந்தால் விடமாட்டோம்' என்பது நகைப்பிற்குத் தான் இடமாக இருக்கிறது.

எங்களுக்குப் பிரிவினைக் கிளர்ச்சியை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லை; எந்த இடத்திலேயும் அந்த எண்ணம் எனக்கு இல்லை. இந்திய அரசு மேற்கொள்ளுகிற மொழிக் கொள்கை நாட்டுப் பிரிவினைக்கு வழிகோலும் என்பதை எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறேனே தவிர, நான் இந்தப் பிரிவினையை ஆதரிப்பதாக இருந்தால், அது வரலாற்றுப் புத்தகத்தில் அச்சேறும்படி ஒரே வழியில் செய்யலாம்.

நான் இந்த மாமன்றத்தைக் கூட்டி, "இன்று முதல் தமிழகம் தனி நாடாக ஆகிறது; தமிழ் வாழ்க" என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறலாம். (பலத்த கைதட்டல்) அதிலிருந்து நான் அரசியல் வாழ்க்கையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தப் படலாம்; பொது வாழ்க்கையிலிருந்தும் வெளியேற்றப் படலாம்.

ஆனல் சரித்திரத்தில் என் பெயர் இடம் பெற்றுவிடும். ஆனல், அப்படிப்பட்ட கட்டத்தில் நாம் இல்லை. நாம் என்கிற போது என்னையும் இணைத்துக் கொண்டுதான் இதைச் சொல்கின்றேன்.

ஆகவே இது பிரிவினைக்காகப் பேசப்படுவது என்று அவர்கள் குற்றம்சாட்டத் தேவையில்லையென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். பிரிவினையைத் தடுக்க ஆயிரக் கணக்கான—லட்சக் கணக்கான தோழர்கள் எல்லாம் இருக்கிருர்கள் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறபோதுதான் சில காரணங்களைக் காட்டவேண்டியிருக்கிறது.

நான் பிரிவினைப் பிரச்சாரம் செய்த நேரத்தில், அது மக்கள் செவியில் விழக்கூடாது என்று நீங்கள் பலமான எதிர்ப்பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தீர்கள். அதில் நீங்கள் வெற்றி காணவில்லை. நான் பிரிவினையைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டிருந்த

நேரத்தில் நாளுக்குநாள் எங்களுக்கு ஆதரவு பெருகிவந்தது. அதன் காரணமாக, இந்தியப் பேரரசு இந்திய அரசியல் சட்டத்தையே திருத்தம் செய்தது. லோக் சபையில் பாராளு மன்ற உறுப்பினர் திரு. பி. என். சாப்ரு அவர்களும், நாகபுரியி லிருந்து வந்த திரு. ஏ. டி. மணி அவர்களும் ராஜ்ய சபையில் பேசிய பேச்சு கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குத் தெரியும். 'ஒருவருடைய பேச்சுக்காக இந்திய அரசியல்சட்டம் திருத்தப் பட்டது இதுதான் முதல்முறை' என்று கூறியுள்ளார். இது எங்கள் சாமர்த்தியத்திற்கு அடையாளம் என்றோ, அவர்களது திறமைக் குறைவுக்கு அடையாளம் என்றோ சொல்ல வர வில்லை. பிரிவினைப் பேச்சு மக்களுடைய செவியில் விழக் கூடாது என்று அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி விட்டீர்கள்; ஆனால் அறிவு பூர்வமான முறையில் மக்களை உங்கள் பக்கம் இழுக்கத் தவறிவிட்டீர்கள்.

(சிரிப்பு)

அது என்னுடைய சாமர்த்தியத்திற்கு அடையாளம் என்று நான் சொல்லவில்லை. நாம் எல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கிய நண்பர்கள்-நாங்கள் பிரிவினையைப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் 'நாங்கள் கூறுவது நியாயம்' என்று நாட்டு மக்களில் ஒரு பகுதியினர் உணர்ந்தனர்.

நீங்கள் எதிர்த்த நேரத்தில், இது நியாயம் அல்ல என்று கண்டார்கள். ஆகையால் எங்கள் பிரச்சாரத்திற்கு வலிவும், உங்களுக்கு வலிவற்ற தன்மையையும் அது கொடுத்தது. அது உங்கள் திறமைக் குறைவு என்று எடுத்துக்கொள்ளத் தேவை யில்லை.

ஒருவருக்கொருவர் தனிப்பட்ட முறையில் அவரவரைப் பற்றி ஒரு மனமயக்கம் வரும். நம்முடைய சட்டமன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில், மனமாச்சரியம் எதுவுமின்றி, மிகக் கண்ணியமான முறையில் நாம் நடத்திக்கொண்டு வரு கிறோம்.

கொஞ்சம் கேலியாகப் பேசினுலுங்கூட, ஒருவருக்கொருவர் சிரித்து மகிழ்வோமே தவிர, ஆத்திரப்பட்டுக் கொள்வதில்லே.

நண்பர் பாலசுப்பிரமணியம் (ச. சோ.) அவர்கள் பேசியதைக் கேட்டேன். அவர்கள் பேசும்போது, 'பெர்னுட்ஷாவே பின்னுல் ஆங்கில மொழியைப் படிக்கவில்லே' என்று கூறினுர்.

பெர்னுட்ஷா ஆங்கிலேயர் அல்ல; அவர் ஐரிஷ்காரர். அவர் தமது நாடகத்தில் ஆங்கிலேயர்களேக் கேலி செய்வதையே பொழுது போக்காக வைத்திருந்தார்.

'அவரே வெறுத்துவிட்ட ஆங்கிலத்தை' என்று சொல்லாமல் 'எங்களுடைய கட்சி வெறுக்கிறது' என்று நண்பர் பாலசுப்பிரமணியம் சொல்லியிருக்கலாம். எப்படியும் அவர் தங்களுடைய நிலேயை திட்டவட்டமான வகையில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிருர்.

ஆனுல் நண்பர் திரு. கருத்திருமன் அப்படிச் சொல்ல முடியாமல் இருப்பது, அவருக்கே உள்ள சங்கடம் என்ன என்பதை என்னுல் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

நண்பர் திரு. கருத்திருமன் சொல்லிக்கொண்டதெல்லாம், அவர் சொன்ன வாசகத்தையே எழுதி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்,

''ஏன் சட்டப் பேரவையை மிக அவசரமாகக் கூட்டினீர்கள்? கற்றவர்களும் பொதுமக்களும் என்ன கருதுகிருர்கள் என்று அறிவோம்'' என்ருர்.

நீங்கள் எல்லாம் பொதுமக்களுடைய பிரதிநிதிகள்—மக்களின் கருத்தை எடுத்துத் தெரிவிப்பவர்கள் என்று உங்களே அழைத்திருக்கிறேன். நண்பர் திரு. கருத்திருமன் அவர்களிடத்தில் நான் கேட்டுவிட்டு, ''உங்கள்கருத்து இருக்கட்டும்; கற்றவர்களிடம் கொஞ்சம் கேட்டு வருகிறேன்'' என்ருல் அது அவருக்கே இழிவைத் தரும்.

நீங்கள் எல்லாம் கற்றவர்கள் இல்லையா? தனியாகப் பொதுமக்களுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு அனுப்பவேண்டு மென்ற நிலைமை இதில் ஒன்றும் இல்லை.

மொழிப் பிரச்சினை 1937லிருந்து 1967ஆம் ஆண்டுவரை யில், ஒவ்வொரு வடிவிலேயும், ஒவ்வொரு கோணத்திலேயும் தொடர்ந்து இருந்து வந்திருக்கிறது. இதைப் பற்றிய எல்லா முறைகளும் எல்லோருக்கும் தெரியும். எல்லா நிலைமைகளை யும் எல்லோரும் அறிந்திருக்கிறார்கள்.

புதிதாக யாரும் புதிய நிலைமைகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அந்த அளவுக்கு இந்தப் பிரச்சினை புரிந்திருக்கிறது. ஆகையால் பொதுமக்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இந்தத் தீர்மானத்தை விடவேண்டும் என்ற கருத்துக்கு இணங்க முடியாத நிலைமையில் நான் இருப்பதற்கு வருந்து கிறேன்.

அவர் கேட்டு ஒத்துக்கொள்ள முடியாத நிலைமை வந்ததே என்று வருந்துகிறேன். அவரது கருத்தை நான் ஒத்துக் கொள்ள மறுக்கிறேன் என்று சொல்ல முடியாது. அவரது தீர்மானத்திலுள்ள மிக முக்கியமான கருத்தை நான் என்னு டைய திருத்தத் தீர்மானத்திலேயே இணைத்துக்கொண்டிருப் பதில் இருந்து அவருக்கு மதிப்பு அளிக்கவேண்டும் என்பதில் நான் தயக்கம் காட்டவில்லை என்பது தெரியும்.

ஆனால் பிரச்சினையை ஒத்திப்போடவேண்டும் என்பதற்கு நான் இணங்குவதற்கு இல்லை என்று தெரிவித்துக்கொள் கிறேன்.

அவர்கள் இன்னொன்றும் சொன்னார்கள். மற்றும் பல உறுப்பினர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். குறிப்பாகக் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த மெம்பர்கள், ‘‘ஒருமைப்பாடு முக்கியமா மொழிப் பிரச்சினை முக்கியமா?’’ என்று கேட்டார்கள்.

அதைத்தான் நானும் திருப்பித் திருப்பிக் கேட்கிறேன். பார்க்கிற உங்களை எல்லாம் கேட்கிறேன் வருகிற மக்களை எல்லாம் கேட்கிறேன். என்னுடைய குரல் நெடுந்தூரம் வரைக்கும் எட்டும் என்றால், டெல்லியில் உள்ளவர்களை எல்லாம் கேட்கிறேன்.

''தேச ஒருமைப்பாடு முக்கியமா? மொழி முக்கியமா?' தேச ஒருமைப்பாடுதான் முக்கியம் என்றால் இவ்வளவு மனக் கிலேசத்தை உண்டாக்குகின்ற மொழிப் பிரச்சினையை ஏன் கிளப்பினீர்கள்? அந்த மொழிப் பிரச்சினையைக் கிடங்கில் போட்டு வையுங்கள். பின்னால் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். ஒரு அமைதியான சூழ்நிலையில் அதைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித் துக்கொள்ளலாம்'' என்று கனம் ராஜாஜி அவர்கள் சொல் கிறார்களே, ஏன் நீங்கள் அதைக் கேட்கவில்லை? உண்மையி லேயே ஒருமைப்பாடு முக்கியம் என்று நீங்கள் கருது வீர்களானால் கனடா நாட்டில் உள்ளவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்.

பிரஞ்சு மொழி பேசுகின்ற மக்களும் ஆங்கில மொழி பேசுகின்ற மக்களும் இன்று அல்ல நேற்று அல்ல, கடந்த 300 ஆண்டுகளாக அங்கே சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்திருக் கிறார்கள். 150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் ஒன்றாக இணைந்து வாழ்ந்துவந்திருக் கிறார்கள்.

அந்த நாட்டில் க்வெபெக் பகுதியில் உள்ளவர்கள் மட்டும் தான் பிரஞ்சுமொழி பேசுகின்றார்கள். மற்ற எல்லா இடங் களிலும் ஆங்கில மொழி பேசுகின்ற மக்கள்தான் இருக்கி றார்கள். 150 ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் பிரஞ்சுமொழி பேசுகின்றவர்களும் ஆங்கில மொழி பேசு கின்றவர்களும் இருந்து வந்திருக்கிறபோது இன்றைக்கு ஆங்கிலமொழி பேசுகின்றவர்கள், பிரஞ்சுமொழி பேசுகின்ற வர்களைப் புறக்கணிக்கிறார்கள்—ஆதிக்கம் செலுத்த முன்வரு கிறார்கள் என்கிறபோது அங்கே மொழிக்கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அதன் காரணமாக அந்தச் சர்க்கார் என்ன செய்தது? உடனே ஒரு ராயல் கமிஷனை நிறுவியது. அந்த ராயல் கமிஷனும், பிரஞ்சு மொழி, ஆங்கிலமொழி இரண்டுக்குமே சம உரிமைதரப்பட வேண்டும், சம அந்தஸ்து தரப்பட வேண்டும் என்பதாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றி இருக்கிறது. என்பதை நாம் அறிந்துகொள்வோமானல், நீங்களும் தெரிந்து கொள்வீர்களானல், தேச ஒருமைப்பாடுதான் தேவை என்பதை நீங்கள் மனப்பூர்வமாக நம்பினல், விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை வரவேண்டாமா? அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன் என்று நண்பர் திரு. கருத்திருமன் அவர்கள் சொல்வார்கள்.

கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுக்கலாம். விட்டுக்கொடுப்பது நாமேதானு? தியாகம் செய்யவேண்டுமென்பது நமக்கு மட்டும்தானு? எல்லாக் காலத்தும் நாம் விட்டுக்கொடுத்து வந்திருக்கிரேமே, மற்றவர்கள் எதையாவது விட்டுக்கொடுத்திருக்கிருர்களா? நீங்கள் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்! "தேச ஒருமைப்பாட்டுக்காக நாம் இந்தியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுக்கிற மனப்பான்மையுடன்" என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் சொல்லலாம்.

சரி நாம் விட்டுக்கொடுக்கலாம்; அவர்கள் விட்டுக்கொடுப்பது என்ன? தேச ஒருமைப்பாட்டுக்காக அந்த மக்கள் செய்கிற தியாகம் என்ன? ஏற்கிற கஷ்டம் என்ன? இழந்துவிட்ட நன்மை என்ன? தேச ஒருமைப்பாட்டுக்காக நாம் பெருமையுடன் விட்டுக்கொடுக்க விட்டுக்கொடுக்க அவர்கள் செய்துகொண்டு போகிற காரியங்கள் என்ன?

நம்மீது இந்தியைத் திணிக்கிற துணிவைத்தான் பெற்ருர்கள். நாம் எந்த அளவுக்குத் தொடர்ந்து விட்டுக்கொடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிரேம் என்பதை காங்கிரஸ் வரலாற்றைப் பார்த்தாலும் சரி, மற்ற மற்ற வரலாறுகளை எடுத்துப் பார்த்தாலும் சரி, நன்ருகத் தெரியும்.

நாம் எவ்வளவோ தியாகங்களைச் செய்து வந்திருக்கிரேம். நம்முடைய சுகதுக்கங்களை எல்லாம், வாழ்வு

தாழ்வுகளை எல்லாம் இழக்கத் தயாராய் இருந்து வந்திருக்கிறோம்.

இரும்பாலைகளை வடநாட்டிலேயே பிலாயிலும், துர்க்காபூரிலும், ரூர்க்கேலாவிலும் ஆரம்பித்தார்கள்; அதுவும் நம்முடையதுதானே என்று இங்கு நம்மை நாமே சமாதானம் செய்துகொண்டோம்.

நம்முடைய சேலம் இரும்பாலைத் திட்டம் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதை நாம் உணராதவர்கள் அல்ல. பெரும் பெரும் தொழிற்சாலைகளை திடீர் திடீர் என்று அந்தப் பகுதிகளிலேயே ஆரம்பித்துக்கொண்டார்கள். இருந்தும் அந்தப் பகுதியும் நம்முடைய தேசத்தைச் சேர்ந்ததுதானே என்று நம்மையே நாம் ஆறுதல் செய்துகொண்டோம். காண்ட்லா துறைமுகத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அதை சுங்கத் தீர்வை இல்லாத துறைமுகம் என்று அறிவித்துக்கொண்டார்கள். நம்முடைய தூத்துக்குடி துறைமுகம், ஆழ்கடல் ஆக்கப்படும் சேதுசமுத்திரத் திட்டம் ஆகியவை ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று நாமும் 15 வருடங்களாகக் கோரிவருகிறோம்.

இருந்தும் அது நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கிறது. அதைச் செயலாற்ற முடியாத பொறுமையோடு நாம் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம். எதற்கும் ஓர் எல்லை உண்டு!

வறுமைக்குத்தான் எல்லை இல்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மற்ற எல்லாவற்றுக்கும் எல்லை உண்டு. எல்லை கடவாமல் நாமும் பொறுமையோடுதான் இருந்துகொண்டு வருகிறோம். பொறுமையின் கடைசி எல்லைக்கே—அந்த எல்லையின் விளிம்புக்கே நாம் வந்துவிட்டோம் என்பதை எப்படித் தெரிவிப்பது? இதுவரை நம்முடைய துயரத்தையும் துன்பத்தையும், மனக்கொதிப்பையும் உணராமல் இருந்துகொண்டிருக்கிற அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்களுக்கும் உணர்த்தவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் மும்மொழித் திட்டத்தை இருமொழித் திட்டம் என்று மாற்றுகிற முறையில்

இந்தி அகற்றப்படும்என்ற முறையில் தீர்மானத்தைக் கொடுத்திருக்கிறோம்.

காலையில் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்து பேசியவர்கள் — குறிப்பாக முன்னாள் அமைச்சர் திரு. பூவராகன் அவர்கள் — நீ வேளைக்கு ஒரு பேச்சுப் பேசுகிறாய்! முன்னாலே மும்மொழித் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டாய், இப்போது மும்மொழித் திட்டத்தை எதிர்க்கிறாய்— என்பதாகச் சொன்னார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த அவர்களுக்கு இருக்கிற நோக்கம் எல்லாம் "நான் ஒரு நிலையான கொள்கையைக் கொண்டவன் அல்ல. திடமான உறுதி படைத்தவன் அல்ல. எந்த எந்த நேரத்தில் எதை எதைப் பேசினால் சாதகமோ அதை அதைப் பேசுகின்றவன்" என்பதாகப் பொதுமக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்பதுதான். நான் கடந்த முப்பத்தைந்து வருடங்களாக பொதுமக்களிடத்தில் பழகி வருகிறேன். இனிமேல் இவர்களுடைய நற்சாட்சிப் பத்திரத்தை—இவன் உறுதியாக இருப்பவன்தான்—என்பதான நற்சாட்சியைப் பெற்றுப் போகவேண்டும் என்பதில்லை. மும்மொழித் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாக நீ சம்மதித்ததோடு அல்ல, அதற்குச் சம்மதித்து கையொப்பமும் போட்டுள்ளாய், என்பதாக இந்த மாமன்றத்திலேயே முன்பு என்மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. பூவராகன் அவர்கள் 'மும்மொழித் திட்டத்தை நீங்கள்தான் ஏற்றுக் கொண்டீர்களே' என்று கேட்டபோது திரு. கருத்திருமன் அவர்களும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவருக்கும்கூட விந்தையாக இருந்திருக்கும். இந்த அவையில் 1958ஆம் வருடம், பிப்ரவரி மாதம் 28ஆம் தேதி உரையாற்றிய திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் "மும்மொழித் திட்டத்தை ஒத்துக்கொண்டுவிட்டு, கையெழுத்தும் போட்டுவிட்டு வெளியே வந்து வேறுவிதமாகச் சொல்கிறீர்களே ?" என்று குற்றம் சாட்டினார்கள்.

அதற்கு நான் “ அதிலே கையெழுத்து போடப்பட்டது என்று சொல்வது தவறு என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள் கிறேன் ” என்று அப்போதே குறிப்பிட்டேன்.

மீண்டும் திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் “ அந்தக் கூட்டத்திற்கு யார் யாரெல்லாம் வந்திருந்தார் என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகக் கையெழுத்து வாங்கியிருப் பார்கள் என்று நினைக்கிறேன் ” என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

நான் உடனே “ அவ்விதமும் கையெழுத்து வாங்கவில்லை என்பதை அம்மையார் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள் கிறேன் ” என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னேன்.

என்னுடைய நண்பர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் “ நான் எந்தக் கூட்டத்திலும் கையெழுத்துப் போட்டதாகச் சொல்ல வில்லை ” என்று விளக்கம் தந்தார்கள்.

உடனே நான் எழுந்திருந்து “ நிதி அமைச்சர் சொன்ன தாகப் பத்திரிகையிலே வந்தது. பத்திரிகையிலே வந்தது மட்டுமல்ல. நேற்றைய தினம் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் அனந்தநாயகி அவர்கள் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு இப்போது இல்லை என்று சொல்கிறாரே என்று ஆழ்ந்த வருத் தத்தோடு கேட்டார் ” என்பதை அவர் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தேன்.

உடனே திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் இந்த மாமன்றத்திலேயே எழுந்திருந்து, “ திருத்திக் கொண் டேன் என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் தெரிந்து கொள் வார்கள் என்று நினைக்கிறேன் ” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இப்படித் தான் செய்த தவறை காங்கிரஸ் திருத்திக் கொண் டதற்கு ரெக்கார்டு இருக்கிறதே தவிர மும்மொழித் திட்டத்தை நான் ஆதரித்ததற்கு ரெக்கார்டு இல்லை. ஆலமரத்தடியில் உள்ள ஜோஷியன் வெள்ளிக்கிழமை போய் வியாழக்கிழமை எல்லாம் சரியாக இருக்கும் என்று சொல்வதைப்போல வந்தால் திரு பூவராகன் அவர்கள் சொல்கிறார்; அது சரியல்ல. (சிரிப்பு)

திரு. கோ. பூவராகன்: நான் படித்தது 121ஆம் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அதை வேண்டுமானுல் படித்துக் காட்டுகிறேன், அதற்குத் தக்க விளக்கம் கொடுக்க வேண்டும்.

முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணு: கையெழுத்துப் போடாதது மட்டுமல்ல, மும்மொழித் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதற்குத் தீர்மானம் கொடுத்தோம். இந்திய அரசியல் சட்டத்தினுடைய 17-வது பிரிவை நீக்க வேண்டுமென்று பேசுவது புரட்சிகரம் என்று இங்கு கருதப் படுகிறது. 1958ஆம் ஆண்டிலே மார்ச் மாதம் 11ஆம் தேதியன்று.

"ஆங்கிலம் மத்திய அரசின் ஆட்சிமொழியாக காலவரம்பின்றி நீடிக்கும் வகையில் அரசியல் சட்டத்தின் 17-வது பிரிவு தகுந்த முறையில் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று இம் மன்றம் தனது உறுதியான கருத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது."

—என்ற தீர்மானத்தை எங்கள் கட்சித் தோழர் திரு. அன்பழகன் கொடுத்து, அது வாக்குக்கு விடப்பட்டு 14பேர்கள் அதை ஆதரித்தும், 121 பேர்கள் எதிர்த்தும் வாக்களித்தார்கள். அந்த 121 பேர்களிலே திரு. விநயகம் அவர்களும் ஒருவர். அவர்கள் இப்பொழுது திருத்துவதற்கு மூன்றில் இரண்டு பங்கு வாக்கு வேண்டாமா என்று சொல்கிருர்கள். ஆனுல் 1958 ஆம் ஆண்டிலே அந்த வாக்கு அளவு இருந்தது. 1958-இல் இந்தியப் பேரரசு அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி, மொழிப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண வேண்டுமென்று விரும்பியிருந்தால் அப்பொழுது மெஜாரிட்டி இருந்தது. நாங்கள் அப்பொழுது சிபாரிசு செய்த தீர்மானத்தை 14 பேர்கள் ஆதரித்தும் 121 பேர்கள் எதிர்த்தும் வாக்களித்ததால் அது தோற்கடிக்கப்பட்டது. மும்மொழியை இரு மொழியாக்குகிருேம். இது திடீரென்று ஏற்பட்ட முடிவு என்று எல்லாம் பேசுகிருர்கள். 1958ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 11ஆம் தேதி மற்ருெரு தீர்மானமும் போடப்பட்டது.

"இந்தி பேசும் பகுதியிலிருக்கிற மாணவர்கள் இரு மொழிகள் மட்டுமே கற்கவேண்டியவர்களாயிருக்கும்பொழுது, இந்தி பேசாத பகுதி மாணவர்கள் மூன்றுமொழி கற்க வேண்டி யிருப்பது வேறுபாடானதாகும். எனவே இந்தி பேசாத பகுதி மாணவர்கள் மூன்று மொழி படிக்குமாறு கட்டாயப்படுத்தப் படக் கூடாது என்று இந்த மன்றம் பரிந்துரைக்கிறது'' இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொடுத்தவர் என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பரும் இப்பொழுது அவர்களோடு உள்ளவருமான நம் முடைய நண்பர் எம். பி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள். அதுமட்டு மல்ல; ''மத்திய சர்க்கார் பரீட்சையிலே தமிழ், ஒரு மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டு''மென்று தீர்மானம் நாங்கள் தான் முதலில் கொடுத்தோம். யாரோ பேசும்பொழுது குறிப் பிட்டார்கள்—திரு சங்கரய்யா என்று நினைக்கிறேன்—பொது மக்கள் போராட்டத்திற்குப் பிறகுதான் இந்த நிலை வந்தது என்று குறிப்பிட்டார்கள். 1965-ல் ஆகஸ்டு மாதம் 5-ஆம் தேதி—(நான் அப்பொழுது இல்லை) என்னுடைய நண்பர்கள் எதிர்க் கட்சியிலே இருந்த நேரத்திலே இப்படியொரு தீர் மானம் தரப்பட்டது—

'யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்வுகளை எழுது வதற்கான மொழிகளில் ஒன்றாக தமிழையும் ஆக்கவேண்டியது பற்றி மத்திய அரசிடம் வலியுறுத்த வேண்டுமென்று மாநில அரசிடம் இந்த மன்றம் பரிந்துரைக்கிறது.

அதற்கு ஆதரவு—34, எதிர்ப்பு 77. ஆகவே 17-வது பிரிவு திருத்தப்பட வேண்டுமென்பதைம், தமிழ், பரீட்சைமொழியாக ஆகவேண்டும் என்பதையும், மும் மொழித் திட்டம் தங்களு டைய மாணவர்களுக்கு கேடுசெய்யும் என்பதையும் இன்றல்ல நேற்றல்ல 1958-லிருந்து வலியுறுத்தி எடுத்துக்காட்டி யிருக் கிறோம். இங்கே யார் யார் எல்லாம் எதிர்த்து ஓட்டு போட் டார்கள் என்றெல்லாம் இருக்கிறது. அதிலே பலர் இப்போது இங்கே இல்லை. அதிலே இருக்கிற சிலர் இங்கே இருக்கிறார்கள். திரு. சிதம்பரநாத நாடார்—அவர் இங்கு இப்போது இல்லை

என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர் விநயகம் அவர்கள்......

திரு. கே. விநயகம்: நானும் இல்லை, அவர்களும் இல்லை.

முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா: 1958லே இருந்தார்கள். இருந்துங்கூட அவரே இல்லையென்று மறுத்தால் அதை மறைத்துவிட முடியாது. இதையெல்லாம் நாம் சொல்வதற்குக் காரணம் அவ்வப்பொழுது நாங்கள் மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றி தெளிவாகப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகத்தான். காங்கிரஸ் நண்பர்கள் சொல்கிறார் கள் — அவர்கள் சொல்வதாகப் பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன். கொள்கையைத் திட்டவட்டமாகச் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டதாகப் பார்த்தேன். அவர்களுடைய கொள்கை திட்ட வட்டமாக என்ன என்று பார்த்தேன், ஒன்றும் காணோம்! இந்தி வேண்டாம், ஆங்கிலம் போதும் என்று நாம் சொல் கிறோம். அவர்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?

என். சி. சி. யில் இந்தி ஆணைச் சொற்கள் பயன்படுத்தப் படுவதால் மேலும் இந்தி மறைமுகமாகவும் திணிக்கப் படுவதால் இந்திச் சொற்களை நீக்க வேண்டுமென்றும், அப்படி நீக்காவிட்டால் என். சி. சி. அணிகளை கலைத்து விட வேண்டுமென்றும் சொல்கிறோம். உங்களுடைய அபிப் பிராயம் என்ன?

அதைக் கேட்கிற நேரத்திலே காங்கிரஸ்காரர்கள் பொது மக்களிடம் கேளுங்கள் என்றுதான் சொல்கிறார்களே தவிர, இல்லை இல்லை இந்தி படிக்கத்தான் வேண்டும் என்று சொல்ல வில்லை.

அப்படிச் சொல்வதற்கு அவர்களுக்குத் துணிவு இல்லை என்று சொல்லமாட்டேன். எனக்கே இவ்வளவு துணிவிருக் கிறது என்றால் அவர்களுக்கு இல்லை யென்று சொல்லமாட் டேன். எவ்வளவு கதறைப் போட்டாலும் தமிழ் உணர்ச்சி கதறிக்கொண்டு வருகிறது.

நாம் செய்யவில்லையென்றாலும் அந்தப் பயலாவது செய்கிறானே என்ற திருப்தியோடுதான் அவர்கள் இருக்கிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. அவர்களில் யாருக்கு இந்தி தெரியும்? நாங்கள் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் டில்லியில் இருந்த பொழுது எத்தனை பேர்கள் இந்தி படித்தோம். தமிழ் வார்த்தையுடன் 'ஹை' போட்டு விட்டால் அதுதான் இந்தி என்று சொன்னோம்.

தொடர்பு மொழி வேண்டாமா என்று கேட்டார்கள்:

பரந்த இந்தியாவிலே ஒரு பகுதி மக்களுக்கும் இன்னொரு பகுதி மக்களுக்கும் எந்த எந்த, அளவில், எந்த எந்த முறையில், எந்த எந்த இடத்தில் தொடர்பு இருக்கும் என்று கருதுகிறீர்கள்?

ஒரு வீட்டிலே இருக்கிறவர்கள் தொடர்பு இல்லாமல் இருக்கக்கூடாது. மாதக் கணக்கில் மாமியாரும் மருமகளும் பேசவில்லையென்றால் அதனாலே கணவனுக்கு நஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை. கன்னியாகுமரியிலிருந்து 20 பேர்கள் கிளம்பி கான்பூருக்குப் போய் அங்கே பாஷை தெரியாமல் கதறுகிறார்கள் என்று கருதுகிறீர்களா?

திருநெல்வேலிச் சீமையில் உள்ள கிராமத்தி லிருப்பவர்கள் சென்னைப் பட்டணத்தைப் பார்த்ததே யில்லை என்பதை நீங்கள் அறியமாட்டீர்களா? சென்னை கடற்கரையைப் பார்க்க முடியாமல் எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாததா? தொடர்பு, தொடர்பு என்று சொல்லுகிறீர்கள். திரு. ஹாண்டே அவர்கள் சொல்கிற தொடர்பு புரிகிறது. படித்தவர்களிடையே உள்ள தொடர்பு அது—புரிகிறது. நிர்வாகம் நடத்துகிறவர்களிடையே தொடர்பு, அதுவும் புரிகிறது. அரசியல்வாதிகளிடையே தொடர்பு, அதுவும் புரிகிறது. வியாபாரிகளிடையே தொடர்பு. அதுவும் புரிகிறது. யாத்திரிகர்களிடையே தொடர்பு, அதுவும் புரிகிறது. 100க்கு எத்தனை பேர் இங்கே திண்டாடுகிறீர்கள்? எந்தத் தவிப்பு ஏற்பட்டு அவர்கள் யாரிடத்திலே மனுப்போட்டார்கள்.

தா இங்கிருந்து அணி அணியாக அங்கே செல்வதைப் லவும், அங்கிருந்து அணி அணியாக இங்கு வருவதைப் லவும் அவர்கள் எல்லாம் மொழி இல்லாத காரணத்தால் கைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற முறையிலே கற்பனை ய்து கொள்கிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

தொடர்பு மொழி என்று பேசுகிறீர்களே வாருங்கள் 37க்கு! அப்பொழுது இந்திக்கு தொடர்பு மொழி என்று யர். மதிப்பிற்குரியவர், எங்களுடைய நண்பர் ல்லாத் தகுதிகளும் உடையவர் என்று ஒப்புக்கொள்ளப் ட்டவர் - பட அளவிலே இங்கே பார்த்துக்கொண்டிருக் றோமே அவர் - ராஜாஜி அவர்கள், அன்று இந்தியை தசீய மொழி என்று சொன்னார்கள். கட்டாயமாகப் படிக்க வண்டுமென்றார்கள். அதைப் படிக்காவிட்டால் இந்தியனாக டியாது என்றார்கள். அதைப் படித்தால்தான் இந்தியா லே வாழலாம் என்றார்கள். அதைப் படிக்காதவன் தேசத் ரோகி என்றார்கள். அப்போதுதான் மதிப்புமிக்க ம.பொ.சி. அவர்கள் சொன்னபடி நாங்கள் எதிர்த்தோம். என்னை முதல் முதலாகச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பியவரும் ராஜாஜி தான்! முதல்முதலாக் மந்திரி பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளும் படியான நிலையை உண்டாக்கியவரும் ராஜாஜிதான் என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பினார் என்பதால் கோபமோ, மந்திரி பதவியை அடையச் செய்தார் என்பதால் அவரிடத்தில் அளவு கடந்த சந்தோஷமோ எனக்கு இல்லை. ஏனென்றால் அதை அவர் விரும்பவில்லை.

பிறருடைய கோபம், பிறருடைய சந்தோஷம் இவைகளை வைத்துக்கொண்டு அவர் தம்முடைய கொள்கைகளை வகுத் துக்கொள்ளவில்லை என்பது என்னைவிட அவரிடத்தில் நெருங் கிப் பழகியவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

இதே மன்றத்தில் 1958ல் “ராஜாஜி புளியமரம்; அந்த நிழலிலே எதுவும் வளராது; அண்ணாதுரை நீ போகாதே”

என்றூர்கள் காங்கிரஸ் நண்பர்கள். அந்த மரநிழலிலே மலர் இவ்வளவு பெரிய தேக்கு மரங்களாகிவிட்ட பிறகு எல் மட்டும் அங்கு போகவேண்டாம் என்கிறீர்களே; ஏதோ ந போனேன், நல்லபடியாகத்தான் வந்தேன். (சிரிப்பு)

1957 ஆம் ஆண்டு தேசிய மொழி என்று கருதப்ப இந்தி, காங்கிரசினுலே புகுத்தப்பட்டது. உங்களால் அதிலிருந்து விலக முடியவில்லை என்பதற்காகச் சொ கிறேன்—இந்தியை சுயராஜ்யம் வருவதற்கு முன்னு இருந்து ஆதரித்து வந்திருக்கிறீர்கள் என்று நான் சொல்லு போது, நண்பர் விநயகம் அவர்கள் என்னைப் பார் வேண்டாம்; ரொம்பநாள் காங்கிரஸ்காரர்களுக்குச் சொல் கிறேன்.

மகாத்மா காந்தியின் தேசிய நிர்மாணத் திட்டங்களி ஒன்று அது. அப்போது நான் எட்டாவது—ஒன்பதாவ வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது "இந் —தமிழ் சுயபோதினி" என்ற புத்தகம் இருக்கும். அத விலை ஆறணு அல்லது எட்டணு இருக்கும். அதைக் கையி வைத்துக்கொண்டிருப்பதும், ஒரு காலணுவில் ஒட்டை போட்டு ஒரு குச்சியைச் சொருகி தக்ளி வைத்துக்கொண் டிருப்பதும் நம்மாலான தேசபக்தி என்று நினைத்து மாணவ கள் எல்லாம் வைத்துக்கொள்வார்கள்; நானும் வைத்து கொண்டேன். அன்றிலிருந்தே இந்திக்கு எதிர்ப்புக் காட்டப் பட்டிருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள், பெரும் பேராசிரியர்கள், மறைந்த சோமசுந்தர பாரதியார், மறைந்த சேதுப்பிள்ளை, மறைந்த உமாமகேசுவரம்பிள்ளை, மறைந்த மறைமலையடிகள், இன்றும் நல்லவேளையாக நம்மிடையே இருந்துவரும் பெரியார் ராமசாமி ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து அந்த நாட்களில் இந்தியைஎதிர்த்து ஆயிரம்பேர் சிறை சென்றூர்கள்.

அதிலே இரண்டுபேர் மருத்துவ மனையில் இறந்து பட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு கட்டாய இந்தி என்பது

எடுபட்டு விருப்பப் பாடம் என்று ஆயிற்று. விருப்பப் பாடமாக ஆனபின் இந்தி ஆபத்து இல்லையென்று வேறு வேலைகளைப் பார்த்தோம்.

ஓமாந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் முதலமைச்சராக வந்தபோது மறுபடியும் இந்தி புகுத்தப்பட்டது. நாங்கள் மறுபடியும் போராட்டத்தைத் துவக்கினோம். அந்தப் போராட்டத்தில் பல கஷ்டங்களை மேற்கொண்டோம். பலர் சிறைச்சாலைக்குச் சென்றார்கள்.

பின்னர் இந்திக்கு இந்திய அரசியல் அரங்கத்தில் தேசிய மொழி என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக ஆட்சிமொழி என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

'ஆட்சி மொழி' என்றால் இந்திக்காரர்கள்தானா எங்களை ஆளவேண்டுமென்ற அரசியல் கிளர்ச்சி எழுந்த காரணத்தால் ஆட்சிமொழி என்பதையும் மாற்றி 'இது ஆட்சிமொழி என்பது கூட அல்ல; இது இணைப்புமொழி' என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

இப்போது பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவர்கள் இந்தி மட்டுந்தான் இணைப்புமொழி என்று சொல்லவில்லை.

இந்தி இந்தியாவுக்குள் இணைப்பு மொழி: ஆங்கிலம் உலகத்திற்கு இணைப்பு மொழி என்று இணைப்பு மொழியை இரண்டாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த வார்த்தை மாற்றங்கள் எல்லாம் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்தைக் குறிப்பதாகும். வெறும் வார்த்தை ஜாலங்கள் அல்ல.

நாங்கள் அதற்காகப் பாடுபட்டவர்கள் என்ற முறையில் நொந்துபோனவர்கள் என்ற முறையில்—கொடுமைகளைத் தாங்கிக்கொண்டவர்கள் என்ற வகையில் இன்றைய தினம் "இந்திப் பாடம் இனி இல்லை" என்று நான் தீர்மானத்தைப் படித்தபோது அதிலே எனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை என்னால் தான் உணர்ந்துகொள்ள முடியுமே தவிர, அதற்காகக் கஷ்டப் படாதவர்களால் உணர்ந்துகொள்ள முடியாது.

இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் இந்தியைப் புகுத்தியது காங்கிரசு. அன்று முதற்கொண்டு நாங்கள் எதிர்த்துக் கொண்டு வருகிறோம்.

அதுபற்றி நேரு உறுதிமொழி அளிக்க வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துவதற்காக அப்போது வரஇருந்த குடியரசுத் தலைவருக்குக் கருப்புக் கொடி காட்ட வேண்டும்; நம்முடைய மனக் கொதிப்பைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் போட்டு, உடனே அப்போது என்னோடு இருந்த இன்று உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கிற—சம்பத், குடியரசுத் தலைவரைப் பார்த்தார். குடியரசுத் தலைவர் உறுதிமொழி தருவதாகச் சொல்லிய பிறகு நாங்கள் அதற்குமேல் அந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட வேண்டாமென்று முடிவு செய்தோம்.

அதற்குப் பிறகு நேருவினுடைய உறுதிமொழி சீனப் படையெடுப்பு நேரத்தில் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியிடப்பட்டது.

அதற்குப் பிறகும் தரப்பட்டது. அப்போது கொண்டு வரப்பட்ட சட்டத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் சென்னைக் கடற்கரையில் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. அதிலே கலந்து கொள்வதற்காக நான் டில்லியிலிருந்து விமானம் மூலம் வந்தேன்.

ராஜாஜியும் நானும் சேர்ந்து கலந்துகொண்ட பொதுக் கூட்டத்தில் பேசுகிறபோது அவர்கள் சொன்னார்கள்—அப்போது எனக்கும் ராஜாஜி அவர்களுக்கும் இன்று இருக்கிற நெருக்கம் கூட இல்லை—பலபேர் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்.

“நானும் காமராஜரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியிருக்க, நானும் அண்ணாத்துரையும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு ஊரே ஆச்சரியப்படுகிறது. ஆனால் அதிலே உண்மையான பாடம் இருக்கிறது.

“இந்திப் பிரச்சினையில் காமராஜர் பிரியவேண்டி வந்தது. ஆங்கிலம் எங்கள் இருவரையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தது” என்று

ராஜாஜி அவர்கள் சொன்னூர்கள். அப்போது முதலமைச்சராக இருந்த பக்தவத்சலம் அவர்கள் நாங்கள் எல்லாம் 'மே'. 'ஷெல்' என்பதற்காகத் தகராறு இட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், டில்லிப் பட்டணத்திற்கு வந்து, பத்திரிகை நிருபர்களைச் சந்தித்தபோது 'மே' என்று இருந்தாலே போதும்; பரிபூரண திருப்தியை அளிக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

அப்போது கருத்திருமன் போன்றவர்கள் என்னைத் தனியாகச் சந்தித்து 'என்ன இந்த ஆள் இப்படிச் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டாரே' என்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டது என் நினைவுக்கு வருகிறது.

(சிரிப்பு)

அதைத் தொடர்ந்து 1965ல் மாணவர்கள் கிளர்ச்சி நடைபெற்றது. மாணவர்கள் கிளர்ச்சி என்றவுடன் 1965ல் நடந்த மாணவர்கள் கிளர்ச்சிக்கும் இப்போது நடப்பதற்கும் இடையே இருக்கின்ற வேற்றுமைகளை நாம் மறந்து விடுகின்ரேம். 1965 ல் மாணவர்கள் கிளர்ச்சி நடத்தப் போவதாக அறிவிக்கவில்லை.

ஜனவரி 25ம் தேதி மட்டும் இந்தி புகுத்தப்படுவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் துக்க நாளாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டுமென்று அறிவித்தார்கள்.

நாங்கள் ஜனவரி 26ம் தேதி குடியரசு தினமாக இருந்தாலும் அன்றைய தினந்தான் இந்தி புகுத்தப்பட்ட காரணத்தால் அது துக்க தினமாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டுமென்று பகிரங்கமாகச் சொன்னேம்.

அப்போது காங்கிரசிலிருந்த தலைவர்கள் என்ன பேசினூர்கள்? சட்டமன்றத்தில் என்ன பேசப்பட்டது? முதலமைச்சராக இருந்த கனம் பக்தவத்சலம் அவர்களை - புலவர் கோவிந்தன் என்று நினைக்கிறேன்—' என்ன செய்வீர்கள்!'' என்று கேட்டதற்கு - ' செய்யும்போது பார்த்துக்கொள் ' என்று சொன்னது

அதிலே இருந்த கம்பீரம்—அதற்குப் பின்னல் இருந்த பொருள் எல்லாம் நமக்குத் தெரிந்தது.

அதுவும் மறந்துவிடவில்லை. எங்களுடைய வீடுகள் தாக்கப்பட்டன. எங்களுடைய பத்திரிகை நிலையங்கள் சூறையாடப்பட்டன. ஒரு குற்றமும் சுமத்த முடியாத நிலையில் கருணநிதி அவர்களைப் பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் அடைத்தார்கள்.

லாரியில் அழைத்துச் சென்றதாகத் திரு. ஆதிமூலம் அவர்கள் சொல்லுகிருர்கள். மோட்டார் இல்லாத குறையாக இருக்கலாம் அல்லது அவர் அவ்வளவுக்குத்தான் லாயக்கு என்று எண்ணியிருக்கலாம். இப்போது நாம் அதற்காகக் குறை பட்டுக் கொள்ளவில்லை.

லாரிகூட வாகனந்தான்; நமது சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்கள் சிறையிலே தள்ளப்பட்டார்கள். இதற்கிடையில் 25ஆம் தேதியன்று மாணவர்கள் மதுரையில் ஊர்வலமாக வந்தபோது அர்பன் காங்கிரஸ் கமிட்டி ஆபீசில் இருந்து ஒருவர் ஓடிவந்து கத்தியால் குத்தினர்.

சிதம்பரத்தில் மாணவர்கள் ஊர்வலமாக வந்தபோது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டு ராஜேந்திரன் என்ற மாணவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

சென்னையில் மாணவர்கள் ஊர்வலமாக வந்து முதலமைச்சர் பக்தவத்சலத்தை பேட்டி காணவேண்டுமென்று வந்த நேரத்தில் அவர் பார்ப்பதற்கில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்.

வேறு ஒரு அமைச்சர் திரு. வெங்கட்ராமன் என்று கருதுகிறேன்—மாணவர்களைச் சந்தித்தார். இதற்கிடையில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோழர்கள்—என்னுடைய நினைவு சரியாக இருக்குமானல்—குறைந்தது ஐயாயிரம் பேராவது சிறைச்சாலையிலே அடைக்கப் பட்டார்கள்.

முதல் நாளே துப்பாக்கிப் பிரயோகம். முதல் நாளே வேட்டை. ஒருவாரத்திற்குள் 4,000—5000 தோழர்கள் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். அப்போது நம் மாணவ நண்பர்கள், திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொன்னதற்கு பேட்டி கிடைக்கவில்லை. இப்போது எனக்கிருக்கிற நிலை சில மாணவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் எனக்கு பேட்டி கொடுக்க மறுக்கிறார்கள்.

இது திரு. கருத்திருமனுக்குத் தெம்பாக இருக்கும். ஆஹா அப்படியா அப்படியா என்று கூட இருக்கலாம். ஏன் அவர்களிடம் பணிந்து செல்கிறேன் என்றால் மாணவர்கள் உணர்ச்சிக்கு நான் மதிப்பு அளிக்கிறேன். மாணவர்கள் நிரந்தரமாக கலவரம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவர்களல்ல நாங்கள். அவர்கள் உள்ளத்தில் இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சி கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக இருந்த திரு. காமராஜ் அவர்கள், "பெரியோர்கள் சரியாக வழிகாட்டாவிட்டால் மாணவர்கள் பாவம், என்ன செய்வார்கள்" என்று என்னிடத்திலே கேட்டார்கள்.

அந்த முறையில் மாணவர்கள் செல்வதால் அவர்கள் விஷயத்தில் மிகுந்த பரிவோடு மிகுந்த அக்கறையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று இதுவரை ஐந்து இரவுகளாவது மாணவர்களிடம் பேசுவதில் செலவழித்திருப்பேன்,

வெறும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாணவர்கள் மட்டுமல்ல. காங்கிரஸ் மேடையில் பேசும் மாணவர்கள் எல்லாம்கூட வந்தார்கள். 20—25 மாணவத் தோழர்கள் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் என்னைப் பார்த்து 15, 20 ஆண்டுகள் அமைச்சராக இருந்த டிபார்ட்மெண்ட் தலைவர்களைக்

கூப்பிட்டு அது என்னவாயிற்று? இது என்னவாயிற்று என்று கேட்பதுபோல் உங்கள் மொழிக் கொள்கை என்ன? இதுபற்றி உங்கள் திட்டம் என்ன? தெளிவாகச் சொல் லுங்கள் என்ருர்கள். நான் மெத்த மகிழ்ச்சியடைந் தேன்.

ஏனென்ருல் அவர்கள் நாளைக்கு ஒரு வேலைக்குப் போகும் போது மேலதிகாரிகள் இதே குரலில் அவர்களைக் கேட்டால் அன்று இது நினைவிற்கு வரும் என்று அவர்கள் சொன்னதை யெல்லாம் நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கும் என்னுலான விளக்கங்களைக் கொடுத்தேன். இதுதான் 65இல் இருந்த நிலைக்கும் 67இல் இருக்கிற நிலைக்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

மாணவர்கள் சொல்கிருர்கள் என்பதற்காகவா மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்கிருர் திரு. கருத்திருமன் அவர்கள். மும்மொழித் திட்டத்தை மாற்றிவிட்டீர்கள். இப்போது இருமொழித் திட்டம் என்று சொல்கிறீர்கள். மாணவர்களுக் காகவா இதைச் செய்வது என்று கேட்கிருர்கள். மாணவர் கள் யார்? அவர்கள் நம் ரத்தத்தின் ரத்தம். அவர்கள் நம் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள். அவர்கள் நம் எதிர்காலத்தின் உருவங்கள். அவர்கள் ஒன்றை விரும்புகிருர்கள் என்ருல் என்னுல் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கக்கூடிய அளவிற்கு நான் நிறைவேற்றிக்கொடுக்க முடியும் என்பதை மெய்ப்பித்துக் காட்டவேண்டியது ஜனநாயகக் கடமை என்று கருதுகிறேன்.

அரசியல் சட்டத்தின் 17வது மொழிப் பிரிவை மாற்றும் வலிவு எம்மிடமில்லை.

இங்கு நாங்கள் இருப்பது 138. இதை விரும்பாத காங்கி ரஸ் நண்பர்கள் 49. பாராளுமன்றத்தில் நாங்கள் 25 பேர்கள். காங்கிரஸ்காரர்கள் எண்ணிக்கை 300க்குமேல்; இந்தக் கணக்கு மாணவர்களுக்குத் தெரியாதா? 25 பேர்கள் எதிர்த்து ஓட்டுப் போடாமல் இருந்தார்களா என்ருல் எதிர்த்து ஓட்டுப் போட்டார்கள். ஆக அவர்கள் அவர்களது கடமை

யைச் செய்தார்கள். இனி எல்லோருமாகச் சேர்ந்து தங்கள் கடமையைச் செய்தால் மத்திய அரசைப் பணியவைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.

அப்படியானல் நீங்கள் இந்தி படிக்கமாட்டேன் என்று சொன்னல் அவர்கள் கோபித்துக்கொள்வார்களே, நம்மோடு பேசமாட்டார்களே என்று கருத்திருமன் பயப்படுகிருர். அவர்கள் ஒன்றை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

போராட்டத்தில் பல முனைகள் இருப்பதுபோல் காதலில் கூட பல முனைகள் இருக்கின்றன. சில காதல் ராட்சஸக் காதல். ராட்சஸக் காதல் என்று சொல்வது காதைப் பிடித்து இழுப்பது, கிள்ளுவது, குத்துவது என்று இப்படிச் செய்தால் காதல் வரும். என் அனுபவத்தில் இந்த வடநாட்டுக் காதல்—அரசியல் காதலைச் சொல்கிறேன்—வடநாட்டுக் காதலில் அவர்களை மீறி நாம் நடப்போம் எனறு தெரிந்தால்தான் கொஞ்சம் அவர்கள் இறங்கி வருவார்களே தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை என்னல் புரிந்துகொள்ள முடிந்த காரணத்தினுல்தான் இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது.

இதைப் பார்த்தவுடன் வடநாட்டவர்கள் இவர்கள் கட்டு மீறிப் போய்விட்டார்களே என்று எண்ணிக்கொண்டு பயப்படு வார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. திரு. கருத்திருமன் அவர்கள் பேசும்போது ஒரு இடத்தில் சங்கடமாக இருந்தது. பிரிவினையைப் புகுத்துகிறேன் என்று அவர்கள் சொன்னது சங்கடமாக இருந்தது.

மறுகணம் அதில்கூட எனக்கு மகிழ்ச்சி; எப்படியா வது இந்தச் செய்தி டெல்லிக்கு எட்டாதா, அப்படி எட்ட, பிரிவினை கேட்கிருர்களாமே என்று அவர்கள் வழிக்கு வரமாட் டார்களா என்று அற்ப ஆசை. ஆகவே என்னைக் கண்டிப் பதாக நினைத்துக்கொண்டு சொல்வதைக்கூட அது நம் பிரச் சினைக்கு பரிகாரமாக பயன்படுமானல் அதை மிக்க திருப்தி யோடு வரவேற்கத் தயார். இந்த மொழிச்சட்டத்தோடு வந்த

தீர்மானம் இருக்கிறதே அந்தத் தீர்மானத்தில் சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்ற ஒன்றுதான் நம் அவையில் உள்ள எல்லோரும் சேர்ந்து ஒத்துக்கொண்டிருக்கிற கருத்து. மற்றவற்றில் அபிப்பிராயபேதங்கள் இருக்கலாம், இல்லையென்று சொல்லவில்லை.

அந்த அபிப்பிராய பேதங்களை உடனடியாக யாராலும் மாற்றிக்கொள்ள முடியாது. இந்த ஒன்றில் ஒருமித்த கருத்து இருக்கிறது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்லும்போது இந்திய அரசில் உள்ளவர்கள் எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களையும் அழைத்து ஆலோசனைக் கூட்டம் நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதை நான் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். அதிலிருந்து நல்லதொரு பரிகாரம் கிடைக்குமானால் என்னைவிட மகிழ்ச்சி அடையக்கூடியவர்கள் வேறு இருக்க முடியாது. மகிழ்ச்சி அடைவேன் என்று சொல்லும்போது திருப்தியடைவேன் என்று நான் சொல்லத் தயாராக இல்லை. ஏனெனில் நாங்கள் அடைய வேண்டுமென்று கருதுகிற லட்சியத்தில் ஓரளவுதான் அது தருகிறது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பழைய ஏடுகளையெல்லாம் காங்கிரஸ் நண்பர்கள் இப்போது படிக்கிற பழக்கத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள். பழைய நம் நாடு, முரசொலி இவற்றைப் படித்தால் நாங்கள் சொல்வதைப் புரிந்துகொள்வார்கள்.

அப்போது தேசிய மொழிகள் 14 ஆக இருந்தன. இந்தியாவின் தேசிய மொழிகள் அனைத்தையும் ஆட்சிமொழிகளாக ஆக்கப்பட வேண்டும்; அப்படி ஆக்கப்படுகிற காலம் வரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து ஆட்சிமொழியாக நீடிக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் கழகத்தின் தீர்மானம்—திட்டம். அது நிறைவேறுகிற வரையில் நாங்கள் முழுத் திருப்தி அடைவோம் என்று சொல்வதற்கில்லை.

ஆனால் இப்போது வந்திருக்கிற சட்டம் இருக்கிறதே இது உங்களுக்கு எப்படிப் படுகிறது என்று கேட்டார்கள். அது எனக்கு எப்படிப் படுகிறதென்றால் மழை பெய்கிறபோது

குடை பிடிக்காவிட்டாலும் தலைக்குமேலே துணியை வைத்துக் கொண்டு பிடித்துக்கொள்வதுபோல் உடனடியாக இந்தி வந்துவிடாமல் ஆங்கிலத்தை வைத்துத் தடுக்கிறோம். அப்படித் தடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது 14 மொழிகளுக்காகவும் பாடுபட்டு அவற்றை வளரச்செய்து—திரு. பால சுப்பிரமணியம், திரு. சங்கரய்யா அவர்கள் சொல்வது போல் இந்திய அரசு இந்திக்கு மட்டும் சலுகை காட்டுகிற அந்தத் திட்டத்தை மாற்றி, எல்லா மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து கொடுத்து, எல்லா மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கும் அதற்குரிய சலுகைகளைக் கொடுத்து வளரச் செய்வார்களானால் நாம் அந்த நிலைக்கு வரமுடியும்.

அதுவரை கொஞ்சம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பொறுத்துக்கொள்கிற நிலையில் இந்தி நுழைந்து விடுமானால் பிறகு நாம் தலைதூக்க முடியாது என்பதால் இந்த மொழிச் சட்டம் இந்தி வரும் வேகத்தைத் தடுக்கிறது.

அதுவரையில் நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு ஆதாயம் இருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. நான் அதுபற்றி அபிப்பிராயம் கொள்வதாக இங்கு குறிப்பிட்டார்கள், நான் மிகுந்த ஜாக்கிரதையோடு அபிப்பிராயம் சொன்னேன்.

பிரதம மந்திரி அவர்கள் என்னைக் கேட்டபோதும் சொன்னேன்—பத்திரிகை நிருபர்கள் கேட்டபோதும் சொன்னேன். எங்களைப் பொறுத்தவரையில் எங்கள் கழகத்தின் லட்சியம்—தேசீய மொழிகள் எல்லாம் ஆட்சி மொழியாவதைத்தான் எங்கள் லட்சியமாகக் கருதுகிறோம். இதுவரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து ஆட்சி மொழியாக நீடிக்கவேண்டுமென்ற அளவிற்கு சட்டம் வருகிறது என்ற முறையில் நாங்கள் திருப்தி அடையாவிட்டாலும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பகுதி மக்கள் திருப்தி அடைவார்கள் என்று சொன்னேன். அதற்குப் பிறகு தீர்மானத்தைப் பார்த்தவுடன், நான், தகுந்தவர்கள் மூலம் சொல்லி அனுப்பினேன்.

இந்தத் தீர்மானம், சட்டம் கொடுப்பதைப் பறித்துக் கொள்வதாயிருக்கிறது. இது இந்திக்காரர்களின் எதிர்ப்புக்குப் பயந்து நீங்கள் போடுவதாகயிருந்தாலும், இது உள்ளபடியே இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிற பலனை அது பறித்துவிடும்.

இதோடு இணைந்து அது வரும் என்றால் எங்கள் கழகம் வாக்களிக்காது என்று பிரதமரிடம் தெளிவுபடுத்தினேன். நான் தெளிவுபடுத்தியும் அவர்கள் தள்ளிவிட்டதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

அது நிறைவேற்றப்படாத நாளில், பெங்களூர் என்று கருதுகிறேன் — அப்போது அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவராக இருந்த காமராஜ் அவர்கள் தெளிவாக பத்திரிகைக்கு ஒரு அறிக்கை கொடுத்தார்கள்.

" இத் தீர்மானம் சரியல்ல, இந்தத் திருத்தத்தோடு நிறைவேற்றக்கூடாது " என்று அவர்கள் அறிக்கை கொடுத்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் டெல்லிக்குப் போய் சேருவதற்குள் அதை நிறைவேற்றி பத்திரிகைகளில் செய்தியைப் போட்டு அதைப் படிக்கும்படியாகத்தான் செய்தார்களே தவிர காமராஜரின் வார்த்தைக்கு உரிய மதிப்பு அளிக்கவில்லை.

உள்ளபடியே அரசியல் கட்சி வேறுபாடுகள் எப்படியிருந்தாலும் தமிழன் என்ற முறையில் மிக எளிய குடும்பத்தில் பிறந்து இந்தியா முழுவதும் பாராட்டத்தக்க நிலையைப் பெற்ற ஒரு பெருமகன் இங்கு இழிவுபடுத்தப்பட்டார் என்ற வகையில் அதை மிகப் பலமாக கண்டிப்பதற்கும் வருத்தப்படுவதற்கும் எல்லாத் தமிழர்களுக்கும் உரிமை இருக்கிறது.

ஆனால் இதில் வருந்தத்தக்கது என்னவென்றால்— ஆச்சரியப்படத் தக்கது என்னவென்றால் அவருடைய வார்த்தையைப் பிரதமர் கேட்காதது மட்டுமல்ல, காங்கிரசிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பாராளுமன்றத்தில் இடம்பெற்றிருக்கிற இரண்டு—மூன்று பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள்—(நல்லவேளை

யாக இரண்டு—மூன்று பேர், இன்னும் அதிகம் போயிருந்தால் இந்த அசிங்கம் அதிகமாகத் தெரிந்திருக்கும்—) பாராளுமன்றத்தில் இரண்டு—மூன்று பேர், ராஜ்ய சபையில் இரண்டொருவர், இவர்கள் பேச்சுக்களைப் படித்துப் பார்த்தீர்களானால் தீர்மானத்தையும் சேர்த்துத்தான் ஆதரிக்கிறார்கள்,—தீர்மானத்தையும் ஆதரிக்கிறார்கள், சட்டத்தையும் ஆதரிக்கிறார்கள்.

நண்பர் கருத்திருமன் அவர்கள் கேட்கிறார்கள்—''சட்டம் வந்தவுடனே எல்லாக் கட்சிகளையும் சேர்ந்தவர்களைக் கூட்டிப் பேசியிருக்கக் கூடாதா?''. என்று

இந்தத் திருத்தத் தீர்மானத்திற்குப் பிறகு தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி கூடிற்று? காமராசர் அவர்கள் சொல்லியிருப்பதை எதிர்த்து பாராளுமன்றத்தில் ஓட்டுப் போட்டார்களே, கேட்டீர்களா? கேட்காதது மட்டுமல்ல.

நான் சொல்லுகிற வரையில் அப்படிச் சிலர் ஓட்டுப் போட்டு விட்டார்கள் என்று வருத்தம் தெரிவித்தீர்களா?...... இனியாவது தெரிவியுங்கள். ஏனென்றால் இன்றைக்கு ஒரு தொடர்பு இல்லாமல் போய்விட்டது.

ஒரு கட்சிக்கும் இன்னொரு கட்சிக்கும் தொடர்பு இல்லாதது மட்டுமல்ல. ஒரு கட்சிக்குள்ளேயே தொடர்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. காமராசர் அவர்கள் ஒரு அறிக்கை விடுகிறார். அவருடைய கட்சியைச் சேர்ந்த பிரதமர் அதைக் கேட்காமல் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுகிறார்.

அவருடைய கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களே அவர் சொல்லியிருப்பதை எதிர்த்துப் பாராளுமன்றத்தில் ஓட்டுப் போடுகிறார்கள். இவ்வளவும் நடந்த பிறகு இப்போதுதான் சொல்லுகிறீர்கள் "ஓஹோ; நிறையத் தவறு இருக்கிறது; தீது இருக்கிறது, சங்கடம் இருக்கிறது" என்று. காலம் கடந்து நீங்கள் கண்டுபிடித்தீர்களே என்று பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

இவைகளை நீக்க நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிக்கு என் முழு ஒத்துழைப்பு உண்டு; அப்படி நான் ஒத்துழைப்புத்

தருகிற நேரத்தில் மற்றதை விட்டுவிட்டு ஒத்துழைப்பைக் கொடு என்று கேட்க மாட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்; அவர்கள் தங்கள் கொள்கை எப்படி சிலாக்கியமானது என்று கருதுவார்களோ அதே மாதிரி நானும் கருதுவதற்கு எனக்கு உரிமை அளிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

தீர்மானத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய சங்கடங்களை நீக்க யார் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டாலும் அதற்குத் துணை நிற்கத் தயாராக இருக்கிறேன். நண்பர் கருத்திருமன் சொன்னார்—"திரு. சுப்பிரமணியம் இவரைக் கையைக் காட்டுகிறார்; இவர் அவரைக் கையைக் காட்டுகிறார்; எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே" என்று. ஒன்றும் புரியவில்லை என்பது அல்ல. அவருக்கும் சில சங்கடங்கள்.

இப்போதுதான் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக வந்திருக்கிறார்; அவர் இனிமேல்தான் காலை ஊன்றி நிற்க வேண்டும்; நிற்பார் என்று கருதுகிறேன்; நிற்க விடுவார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்; நிற்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

அப்படி நின்ற பிறகு என்னிடத்தில்கூட கேட்காமல் பல காரியங்களைச் செய்ய முடியும்; ஆகையால்தான் இன்றைய தினம் நான் செய்யவேண்டுமென்று கருதுகிறார்.

அதோடு மட்டுமல்ல, முதலமைச்சர் அல்லவா இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று கருதுகிறார்.

முதல் அமைச்சர் பதவியை நான் எப்படிக் கருதுகிறேன் என்பதற்கும், அவர் எப்படிக் கருதுகிறார் என்பதற்கும் கொஞ்சம் வித்தியாசம் இருக்கிறது. நான் முதல் அமைச்சர் என்பதால் உடனே நான் சொல்வதை எல்லோரும் கேட்பார்கள் என்ற எண்ணம் எனக்கு இல்லை.

நான் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தவர்கள் தொகை மார்ச் 5-ம் தேதி இருந்ததை விட மார்ச் 6-ம் தேதியிலிருந்து குறைவு; ஆட்சிக்கு வந்தால் அந்தச் சரிவு ஏற்படத்தான் செய்யும்.

உள்ளத்தில் பட்டதை எடுத்துச் சொல்ல கட்சித் தலைவ ரால் முடியும் அளவுக்கு ஆட்சித் தலைவரால் முடியாது. ஆகை யால் தான் கட்சித் தலைவராக இருப்பதை வாய்ப்பாகக் கருதி " நீங்கள் சொல்லலாமே; என்னைவிட உங்களுக்கு திரு பிரும் மானந்த ரெட்டி அவர்களும், திரு. நிஜலிங்கப்பா அவர்களும் நீண்ட நாள் நண்பர்களாயிற்றே!'' என்று சொன்னேன்.

நம் நண்பர் மார்ட்டின் இளைஞர்—33 வயது. அவர் கேட்டார்—"உனக்கும் திரு. நம்பூதிரிபாத் அவர்களுக்கும் சிநேகமாமே'' என்று. திரு. நம்பூதிரிபாத் லெஃப்ட் கம்யூ னிஸ்ட்; நாங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்; திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் லெஃப்ட் கம்யூனிஸ்ட்டும் தோழமைக் கட்சிகளாக இருக்கின்றன; இப்படி இழுத்தால் கொஞ்சம் நெருங்கிப் பார்க்கலாம் என்று அப்படிக் கொண்டுபோய் இணைக்கிறார்.

திரு. நம்பூதிரிபாத் அவர்களும், திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் ப்ரிவி கவுன்ஸில் வரை போய் வழக்காடினார்களா என்ன? (சிரிப்பு) பரம்பிக்குளம்—ஆளியாறுத் திட்டம் குறித்து முதல் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதே சுப்பிரமணியம் காலத்தில்தான் —ஏதோ மரியாதைக் குறைவாகச் சொல்லுவதாக எண்ணக் கூடாது. என் நெருங்கிய நண்பர் என்ற முறையில்தான் சொல்லுகிறேன்.

நான் முதலமைச்சர் ஆனவுடன் பரம்பிக்குளம்—ஆளியா றுத் திட்டம் சம்பந்தமாகக் கேரள முதலமைச்சரை இரண்டு தடவைகள் சந்தித்தேன்—ஒன்றும் தேர் நகரவில்லை. இந்தப் பிரச்னையில் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியம் இன்னும் நிரம்ப இருக்கிறது என்று மறுபடியும் வலி யுறுத்திச் சொல்லுகிறேன்.

''எவேடிங் தி இஷ்யூ'' என்று சொல்வதை, நழுவி விடுகி றார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆங்கிலத்திலிருந்து தமி ழுக்கு வரும்போது கொஞ்சம் நழுவிப் போய்விடுகிறோம். "நழுவி விடுகிறோம்'' என்றால் கொஞ்சம் தப்பு அர்த்தம் ஏற் படும்.

"எவேடிங் தி இஷ்யூ" என்றால் தப்பு அர்த்தம் கொடுக்காது. திரு. மார்டின் அவர்கள் தன் வழக்கை எடுத்து வாதாடும்போது தனக்கு பலஹீனமான குறிப்பைப் படிப்பாரா?—அதை எதிரி வக்கீல் அல்லவா கிளப்புவார்?

"ஆர் யூ எவேடிங் தி இஷ்யூ" என்று சொன்னதால் தான் பலன் கிடைத்தது. ஒரு வாரத்தில் சொல்லுகிறார்..... "நான் ஒன்றும் நழுவவில்லை; அப்படி நழுவும் பழக்கம் எனக்கு இல்லை; இன்னும் சொன்னால் நான் எல்லாவற்றிலும் தலையிடுகிறேன் என்று எனது நண்பர்கள் குறை சொல்லுகிறார்கள். அது வளராமல் இருக்கவேண்டும்"—இப்படிக் குறிப்பிட்டுவிட்டு மகிழத்தக்க செய்தி சொன்னார்: "திரு. பிரும்மானந்தரெட்டி அவர்களையும், திரு. நிஜலிங்கப்பா அவர்களையும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்; திரு. நம்பூதிரிபாத் அவர்களை நீ பார்த்துக்கொள்"—எனக்கு மூன்றில் இரண்டு பங்கு பளு குறைந்தது.

நான் எப்போதும் திருவள்ளுவரைப் பார்த்து விட்டுத் தான் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகிறேன். வார்த்தைக்கு பயன் இருந்தால்தான் பயன்படுத்துவேன், இல்லாவிட்டால் பயன்படுத்தமாட்டேன். திரு. மார்டின் அவர்கள்கூட அந்த மாதிரித்தான் என்று நினைக்கிறேன்.

சட்டமன்றத்தில் யார் யார் எந்தெந்தப் பேச்சு பேசுவது என்று பிரித்துக்கொள்ளுவது எங்களுக்குப் பழக்கம் இல்லை. உங்களுக்கு அந்தப் பழக்கம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு முறை போட்டுக்கொண்டீர்களோ என்னவோ...அதில் தவறு இல்லை. திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இன்னும் பங்குகொள்ள நிரம்ப இடம் இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்னையைப் பொறுத்த வரையில்—தீர்மானத்தினால் ஏற்படுகிற சங்கடங்களைப் பொறுத்த வரையில் இவர்கள் ஈடுபடவேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்த தமிழ் பாடமொழி—பயிற்சிமொழி என்ற பிரச்னை யைப் பொறுத்த வரையில் பல்வேறு கருத்துக்களெல்லாம் சொல்லப்பட்டன. நான் ஆங்கிலத்தைப் புறக்கணிக்கிறவன் அல்ல. ஆனல் ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டும். தமிழ் அதற்கு உரிய இடத்தைப் பெறவேண்டாம் என்ற எண்ணம் கொண்டவனும் அல்ல.

ஆங்கிலம் எந்தெந்தக் காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தப் படுகிறதோ அந்த அந்தக் காரியங்களுக்கு இந்தியாவில் உள்ள மொழிகளில் எது தகுதி உள்ள மொழி என்ருல் அது 'தமிழ் தமிழ்' என்று சொல்லத் தயக்கப்படமாட்டேன். அவ்வளவு வளம் உள்ள மொழி.

சென்றமுறை பேசியபடி எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் பாடப் புத்தகங்கள் தயாரிப்பது, ஆசிரியர்களைத் தயாராக்குவது ஆகிய காரியங்களில் கொஞ்சம் தயக்கம் காட்டப்பட்டு வரு கிறது.

என்னுடைய திருத்தத்தில் அவர்கள் குறிப்பிட்ட அதை யும் இணைத்திருக்கிறேன். ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் தமிழகத் தின் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழைப் பாடமொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும் கொண்டுவர அரசு நடவடிக்கை எடுத் துக்கொள்ளும். நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுவது மட்டு மல்ல. அடுத்த ஆண்டிலேயே சர்க்கார் கல்லூரிகள் அத்தனை யிலும் தமிழ் பாடமொழி ஆகும் என்பதை இன்றையதினம் அறிவிக்க விரும்புகிறேன்.

நண்பர் விஞயகம் குறைபட்டுக்கொண்டார்..."மாணவர் களைப் பிடித்துப் பிடித்து இழுக்கிறீர்கள். அவர்கள் ஓடி ஓடிப் போகிருர்கள் உங்கள் ஆட்சியில்" என்று. ஊரில் இருக்கிற எல்லாத் தொல்லைகளையும் நாங்கள் வந்தவுடன் எங்கள்மேல் போடுகிறீர்கள். ஆனுல், புள்ளி விவரம் அப்படிச் சொல்ல வில்லை. நீங்கள் 1966—67-ல் இருந்தீர்கள்—அந்த ஆண்டு பி. யூ. ஸி.யில் தமிழைப் பாடமொழியாகக் கொண்டு படித் தவர்களின் எண்ணிக்கை 4,600.

1967—68-ல் பாவிகள் நாங்கள் வந்தோம் குறைந்து விட்டது என்று அல்லவா சொன்னார்கள்? ஆம். 4,600 ஆக இருந்தது 6364 ஆகக் குறைந்துபோய் விட்டது

திரு. கே. விநாயகம்: எண்ணிக்கையைப் படித்துக் காட்டியதில் உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். ஆனால், அது எவ்வாறு உயர்ந்தது? அவர்களுக்கு வேறு வகுப்புகள் தரமாட்டோம் என்று முதல்வர்கள் மிரட்டி, நீங்கள் தமிழ் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றால் போய்விடுங்கள் என்று சொல்வதினாலே அந்தப் பிள்ளைகள் வேறு வழியில்லை என்று சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியுமா?

முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா: அவர்கள் குற்றச்சாட்டு என்று கருதிக்கொண்டு இதனைச் சொன்னார்கள். ஆனால், அதே முறையை எல்லா முதல்வர்களும் கையாளவில்லையே என்றுதான் நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

அடுத்த வருடம் சர்க்கார் கல்லூரிகளிலே தமிழ் பாட மொழியாக இருக்கும் என்பது மட்டும் அல்ல; ஆங்கிலப் பிரிவு அகற்றப்படும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், அதே நேரத்தில் ஆங்கில அறிவுப் புலமை வராமற் போனால் உலகத்திற்கும் நமக்கும் இருக்கும் தொடர்பு நல்லவிதத்திலே இருக்காது. இதைப்பற்றி டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் சொல்வதை வரவேற்கிறேன்.

ம. பொ. சி. அவர்கள்கூட ஆங்கிலத்தை 'ஒரு' மொழியாகப் படிப்பதை மறுக்கவில்லை என்கிறார்கள். ஆகையால் விரைவில் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தரைக் கலந்து தமிழைப் பாட மொழியாகவும் பயிற்சி மொழியாகவும் ஆக்கி, அதனால் ஆங்கில அறிவு குறையும் என்று கருதினால் ஆங்கில அறிவை அதிகப்படுத்த என்ன வழிகளை மேற்கொள்ளலாம் என்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்து, ஆங்கில அறிவும் கெடாமல் தமிழ் உரிமையும் பாதுகாக்கப்படக்கூடிய அளவில் நம்முடைய கல்வித்திட்டம் திருத்தி அமைக்கப்படவேண்டும் என்பதையும் நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மற்றபடி முன்னலே அப்படிப் பேசினேம். இப்பொழுது இப்படிப் பேசுகிருேம் என்று சொல்லுவது பத்திரிகைகளிலே இங்குமங்கும் பார்த்துவிட்டு அதைக்கொண்டு அப்படிப் பேசுகிருர்கள். ஒன்றை நம்முடைய நண்பர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அது இத்துடன் தொடர்புடையது அல்ல என்ருலும், அவ்வளவு சுலபத்திலே பிடி கிடைக்குமாறு நான் தவறுகள் செய்யமாட்டேன். ரொம்பத் தேடித் தேடிப் பார்ப்பதை விட்டுவிட்டு வேறு ஏதாவது இருந்தால் பார்க்கலாம் அவ்வளவு சுலபத்தில் பிடி கிடைக்காது. ஏனென்ருல் சுயமரியாதைக் காலத்திலேயிருந்து எதையும் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து பழக்கப்பட்டவன் நான். மற்றவர்களும் துருவித் துருவிப் பார்ப்பார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகையால், என்னுடைய வார்த்தைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாகத்தான் இருக்கும். அதை நம்முடைய விஞயகம்தான் புரிந்துகொண்டு சொன்ஞர். “நீங்கள் நேரடியாக வரமாட்டேன் என்கிறீர்களே” என்று. (சிரிப்பு)

அதுமட்டும் அல்ல. ரொம்ப பெரிய பந்தயங்கள் போன்றவைகளிலெல்லாம்கூட இப்பொழுது சுற்றிச்சுற்றி வருகிருர்களே; நான்கு சுற்று ஐந்து சுற்று என்று, அதிலே இரண்டாவது சுற்றிலே மெதுவாக இருப்பவன் நான்காவது சுற்றிலே முதலிலே வருவான்; அது வளைந்து போவதில் இருக்கிறது

நேராகப் போஞல் கோல் போட இடமே கிடைக்காது, எனவே அவ்வாறு போவதில்லை. இப்படிப் பிடித்துக்கொள்ளலாம் என்று பார்க்கிறீர்கள், சிக்கமாட்டேன்

ஆஞல் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுகிறவன் என்றுஎன்னைக் கருதாதீர்கள். எதைப்பற்றியும் ஒரு கட்டம் வைத்துப் பேசுகிறேன். எங்களுடைய இறுதி லட்சியம் 14 மொழிகள் தவிர ஆங்கிலம்; ஆங்கிலமே நீடித்திருக்க வேண்டுமாஞல் நேருவின் உறுதிமொழி நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

அதற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் ஆட்சி மொழிச் சட்டமே தடையாக உள்ளது. அதஞல் ஏற்படும் சங்கடங்

களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கே இத்தீர்மானத்தைக் கொண்டு வருகிறோம். இதிலேயே திருப்தியடைந்துவிடுவோமா என்றால் மாட்டோம். நம்முடைய கம்யூனிஸ்ட் நண்பருக்குத் தெரியும். தொழிற்சங்கத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் தெரியும்.

முதலாளிகளிடம் கோரிக்கைகளை வைக்கும்பொழுது 25 கோரிக்கைகளை வைப்பார்கள். ஆனால், அவர்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளும் பொழுது முதலாளி 7, 9, 11 டிமாண்டுகளை ஏற்றுக்கொண்டால் போதும் என்று சொல்வார்கள். 7,9,11ஐ மட்டும் வைத்தால் முதலாளி 9-வது டிமாண்டை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு 7-வது டிமாண்டையும் 11-வது டிமாண்டையும் தள்ளிவிடுவாரே என்பதற்காக கோரிக்கைகளை வைக்கும் பொழுது நிறைய கோரிக்கைகளை வைத்து விடுவார்கள். அது போல் நம்முடைய கோரிக்கைகளை வைக்கும் போது நிறையக் கோரிக்கைகளை வைத்து அவைகளில் எது எதிலே வெற்றி கிடைக்கும் எனப் பார்த்து பிறகு மற்றவற்றிற்கு வரவேண்டும். இதை ரொம்பப் பெரியவர்கள் செய்தால் ராஜதந்திரம் என்பார்கள்.

சாதாரண ஆள் செய்வதால் நெளிகிறான், வளைகிறான் என்கிறார்கள். நீங்கள் பெரியவர்களாகி இத்தகைய காரியங்களைச் செய்து உலகம் உங்களை ராஜதந்திரி என்று பாராட்டினால் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைவேன். மாற்றுவதற்காகச் செய்யப்படுவதே அல்ல; உள்ளத்திலே ஒரு துளியும் வஞ்சக நினைப்பில்லாமலேயே திட்டங்களையும், கொள்கைகளையும் வரையறுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். நம்முடைய நண்பர் பூவராகன் அவர்கள் நிரம்பப் பேசினார்கள். பட்ஜெட் கூட்டத்திலேயும் நிரம்பப் பேசுவார்கள். பதில் சொல்ல விட்டு விட்டிருந்தால் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே மொழியைப்பற்றி பேசலாம், இன்றே முடிந்துவிடுகிற பிரச்னை அல்ல; இதை பட்ஜெட் விவாதத்திலே பேசப்போகிறோம்.

நான் கொண்டுவந்திருக்கும் திருத்தங்களை ஏற்றுக் கொண்டு என்னுடைய நண்பர்கள் தங்களுடைய திருத்தங்களை வலியுறுத்தாமல் என்னுடைய திருத்தத்தோடு கூடிய தீர்மானத்தை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களையும், எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

★

தலைவன் பதிப்பகம் தரும்

அடுத்த வெளியீடு

மார்ச் மாதம் வருகிறது

பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர்

கலைஞர்

மு. கருணாநிதி அவர்களின்

வாழ்க்கை வரலாறு

'தோழன்' எழுதுகிறார்

கலைஞரின் அரும்புப் பருவத்திலிருந்து — அமைச்சர்

பொறுப்பேற்றது வரை உள்ள நிகழ்ச்சிகள்

சுவையுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன.